

SPORTMINNEN

2013 närmar sig sitt slut. Några av YA-sportens medarbetare minns tillbaka på ett hektiskt år. Detta i form av en personlig skildring från ett möte eller en händelse. I morgon avslutar vi året med sportchefens 100 höjdare från 2013.

YA-sporten minns

Ulf Gummesson

ulf.gummesson@ystadsallehanda.se

En reporter på glid i skidspåren

Islutet av januari skulle jag göra mitt första reportage någonsin om längdskidåkning.

Jag begav mig mot Skåne Tranås där vintervädret tillät ideella krafter att göra skidspår i snön. Det var lördag och Andrarums IF arrangerade en tävling i just längdskidåkning.

Skåne Tranås var för mig ganska otrampad mark. Vid kyrkan tog jag därför hjälp av två unga killar som skinnade runt på en mindre isbana. Jag frågade var längdskidspåren låg och de pekade och berättade att jag hade kommit rätt.

Mycket riktigt hittade jag spår bara ett hundratel meter bort. Men då jag inte såg någon tävlingsledning eller skidåkare antog jag att jag behövde gå en kort bit för att finna tävlingens start och mål. Och jag gick. Och gick. Och gick.

Jag var klädd för en sträng vinter förutom på fötterna som för varje steg skrek allt mer efter värme.

Och efter att ha pulsat fram längs tomma spår skrattretande länge nåddes jag av insikten att jag troligen hamnat på glid.

Strävsamt gick jag tillbaka i mina egna fotspår. Vid kyrkan mötte jag ett äldre par som baxade ut längdskidor ur en bil. Jag frågade om de visste något om tävlingen och det gjorde de. Åtminstone visste de att start och mål vid skidtävlingar brukar ske på ett helt annat ställe och förklarade vägen dit.

När jag hittat dit var tävlingen slut. Men jag fick ett vänligt bemötande av tävlingsledarna Lise och Göte Svensson som också hade sitt hem vid denna plats.

Dessutom gav Göte mig en insiktsfull lektion i konsten att valla skidor.

Efter denna lördag anser jag inte längre Skåne Tranås vara otrampad mark för mig.

Men jag väntar ännu på mitt första reportage om längdskidåkning.

Jan Andersson

jan.andersson@ystadsallehanda.se

I Lund såg jag en stjärna födas

Jag måste erkänna att jag inte riktigt är bekant med hur astronomer jobbar men jag föreställer mig att det många gånger kan vara ensamt att sitta där och spana ut mot en svart rymd.

Med ena ögat fäst vid ett jätteteleskop – inbillar jag mig.

Och det är säkert få förunnat att upptäcka någon ny lysande himlakropp.

Då var vi fler som fick se en ny stjärna tändas på handbollshimlen i höstas.

Skådeplatsen var Fof arena i Lund där H43 och Ystads IF drabbade samman inför 845 betalande åskådare.

Astronomer lär kunna bestämma åldern på en stjärna med hjälp av ett diagram baserat på ljusstyrka och temperatur.

Betydligt enklare hade vi det som var i Lund.

Vi behövde bara slå en titt i matchprotokollet för att konstatera att den spelare som lyste mest och

klarast denna afton var den yngste aktören på planen.

16 år, tio månader och 15 dagar gammal dominerade han tillställningen och dundrade in tolv mål vilket resulterade i tappade hakor, kraftfulla applåder och ett och annat nyp i armen.

Jag talar om genombrottet för Ystads IF:s nya superalang, Lukas Nilsson, den senaste i den till synes oändliga och aldrig sinande raden av nya stjärnspelare från korsvirkesstaden.

Jag kände förvisso till Lukas Nilssons kapacitet sedan tidigare då jag haft både nöjet och möjligheten att följa honom från de yngsta pojklagen till spel i Ystads IF:s utvecklingslag.

Jag visste att den här dagen, då han också skulle slå igenom som elitspelare, skulle komma. Bara inte riktigt när.

Nu vet jag.
1 oktober 2013.

Lukas Nilsson – en ny stjärna på handbollshimlen. Här i tolv-målsmatchen mot H43.

FOTO: BASS NILSSON

Fredrik Sörensson

fredrik.sorensson@ystadsallehanda.se

Ett gräsligt roligt uppdrag i Brösarp

Mitt idrottsminne förra året handlade om ishockey i 16-gradig kyla i Brösarp. Jag vill gärna dröja mig kvar i denna pittoreska by men byta ut hockeyklubbor, is och varm blåbärssoppa mot pjäxor, gräs och färskpressad äppeljuice.

Jag hade bara hört talas om skidåkning på gräs tidigare men aldrig sett det i verkligheten. I mitten av juli, på en av årets varmaste dagar, fick jag dock chansen att bege mig till Ornahögsbacken i Brösarp för att beskåda denna, något udda, happening.

Strumpor, skor, jeans och tajt t-shirt var helt fel klädval den här dagen men det hade varit mulet i Ystad vid avfärd och solskenet och värmen i Brösarp kom som en överraskning.

Det dröjde inte många sekunder innan svetten lackade över hela kroppen

och då stod jag ändå still i ett vägglöst partytält som skyddade mot solen. Det tog ungefär tre sekunder att hålla i mig innehållet från en stor flaska närproducerad äppeljuice.

Lika snabbt som juicen rann nerför min matstrupe rann svett dropparna längs min ryggrad och samlades lite längre ner, ungefär där ryggen byter namn.

Detta oaktat blev dagen minnesvärd. Att se utförsåkare på larvfotsliknande skidor, iklädda den ovanliga kombon pjäxor, stavar, skidglasögon och kortbyxor, ta sig ner för en snöfri backe med en begeistrad publik sittandes i brassestolar var en mäktig aha-upplevelse.

Många dräpliga situationer och oväntade vändningar gjorde att spänningsmomentet hölls på en konstant hög nivå.

Så efter ishockey 2012 och grässlalom 2013 undrar jag vad Brösarp ska locka mig med 2014.

Slalom blev en sommaridrott för en dag när SM i grässlalom avgjordes i Brösarp.

FOTO: JOHANNA WALLIN

Göte Svensson visade reportern Ulf Gummesson hur en expert gör när han vallar skidor.

FOTO: ULF GUMMESSON

tillbaka på 2013

Jan Ohlsson

jan.ohlsson@ystadsallehanda.se

Carlén stark i sin sista föreställning

Det hade sms-plingat i mobilen två dagar tidigare. Budskapet i det korthuggna meddelandet hade inte lämnat någonting över för spekulationer. Det var en bekräftelse på alla de rykten som hade florerat under sommaren.

"Flyttar hem. Kommer börja studera till våren och koncentrera mig på annat än handboll."

Avsändaren låg inlagd bland mina kontakter som C Oscar.

Nu ser jag honom med bestämda steg kliva in i ett konferensrum på andra våningen på ett hotell i Malmö. Han sätter sig bakom ett par mikrofoner. Pappa Per passerar honom. Läger en stärkande hand på axeln. Slår sig ner på stolen bredvid.

Två dagar efter sms:et hade Oscar Carlén kallat till presskonferens. Nu skulle han sätta ord på känslorna. Formulera allt det där som inte fungerar att trycka in med ett pekfinger på ett mi-

nimalt tangentbord.

Oscar tittar ner i bordet, rullar en penna mellan två fingertoppar, höjer blicken mot reportrar och fotografer, harklar sig.

"Hur börjar man en sådan här presskonferens", undrar han retoriskt.

Det är sällan jag blir lika känslomässigt berörd av en presskonferens som jag blev den här gången.

Det jag såg och hörde var en blandning av hårt och mjukt. En ung människa som var både stark och sorgsen i ett av de jobbigaste ögonblicken i sitt liv.

Att behöva berätta för en handbollsvärld att det här var en match som inte gick att vinna. Att tvingas konstatera att en vinnarskalle inte är starkare än ett korsband.

Han kunde ha blivit världens bästa spelare.

I stället slutade karriären här. På ett hotell i Malmö. Så orättvist. Så onödigt. Så ovärdigt.

Peter Lindgren

Skurups historiska cupkväll hade allt

Det var en rätt dassig junikväll egentligen; regnet strilade, jag minns att jag tvingades ha jacka och att jag förbarmade det faktum att jag varit för snål för att införskaffa paraply.

Jag och kollega Gummesson hade tagit vår tillflykt till speakertornet på Sandskogens idrottsplats. Inför matchen var kvällen ärligt talat en sådan som bara skulle genomlevas.

Mendamernas YA-cupfinal 2013 var något extra. Vi fick liksom allt; traktens två bästa lag, glid-tacklingar i gräs och lera, vackra mål och en fantastisk spännande match som avgjordes i straffläggning.

Skurups Frida Kristensson fick äran att skjuta första YA-cuptiteln åt klubbens damlag. Det var i åttonde (!) straffomgången och knappt några skyttar kvar. De tvingade mig! utbrast Kristensson

efter matchen, och det tror jag att hon är glad för i dag.

Finalen fick en extra nerv och dimension i och med att Skurup förvaltade den handikappstraff man fick i kraft av att komma från en lägre division än Sjöbo. Handikappstraffarna i damcupen är omdiskuterade och Sjöbotränaren Hans Malmgren var karaktäristiskt krass efter matchen. "Ja, jag tycker egentligen att vi vann", sa Malmgren helt ogenerat medan Skurupsdamerna firade i en glädjehög, i vad som förresten blev en mycket fin bild av fotograf Sprisse Nilsson, där hela Skurupslaget sprang och fängade in segerskytten Frida Kristensson.

Denna kväll slogs det också håll på klassiska citatet av gamla förbundskaptenen Lars "Laban" Arneson: "Vill man se mål får man gå på hockey". Ja, för matchen slutade 9-8.

Frida Kristensson satte den avgörande straffen för Skurups AIF i YA-cupfinalen mot Sjöbo IF. FOTO: SPRISSE NILSSON

Sören Simonsen

Det var bättre förr i svensk tennis

När jag var 13 år gammal satt jag framför teven och såg Sverige vinna Davis Cup 1997 med förkrossande 5-0 över favoriten USA.

Fram till dess hade jag aldrig riktigt hyst några större känslor för landslaget i varken fotboll eller handboll, men det var något med tennisen och de svenska spelarna som fängade mig. Jonas Björkmans brysselsteg, Kultis kämpavilja och Magnus Larssons passerslag, det var ett komplett landslag.

17 år senare är svensk tennis i spillror men min passion lever alltså kvar. Så när jag fick uppdraget att se finalen i Sommartouren i Ystad mellan Sverige och tvåan Patrik Rosenholm var jag väldigt nöjd. Det finns få uppdrag som slår en somrig eftermiddag på tennisstadion i Sandskogen, speciellt när både so-

len och spelet värmer en. Så var dock inte fallet denna dag.

Endast ett tiotal besökare hade bänkat sig på träläktaren och det var förstärkt, för vinden och regnet gjorde sitt för att hålla publiken borta. Spelet blev därefter. Markus Eriksson, rankad 421 i världen, vann till slut.

Jag kunde inte låta bli att tänka tillbaka till 1997, då svensk herrtennis hade tio spelare bland världens hundra bästa. Nu har man också tio. Fast det är i topp tusen.

Samtidigt som Eriksson och Rosenholm krigade på i vinden i Ystad, utan varken domare eller bollkallar, pågick Wimbledonturneringen utanför London för fullt. Utan en enda svensk i herrklassen. Vem som bär ansvaret för förfallet är svårt att sätta ett exakt finger på, men en sak kan vi fastslå.

Det var bättre förr.

Markus Eriksson är på väg att vinna sommartouren i Ystad. En oglamourös tillställning... FOTO: HANNA F.ELLBORG

Oscar Carlén ville ta tillbaka kontrollen över sitt liv. Därför avslutade han handbollskarriären. FOTO: TOM WALL